

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-5078/25-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Ani Ćurković Dražić u pravnoj stvari stvari tužiteljice LIDIJA DRUŽINEC, Staklena 47, Bunjani, OIB: 42367420001, zastupana po punomoćniku, odvjetniku Borisu Jugu iz Zagreba protiv tuženika OTP banka d.d., OIB: 52508873833, Split, Domovinskog rata 61, zastupanog po punomoćnici Sanji Vukina, odvjetnici i drugim odvjetnicima u Odvjetničkom društvu Vukina & Partneri d.o.o. u Zagrebu, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene 16. ožujka 2026. u prisutnosti punomoćnika stranaka, dana 27. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se da je ništetna odredba čl. 5. Ugovora o kreditu broj: 92486/05 zaključenog između tužitelja i tuženika dana 27.10.2005.g., u dijelu kojim je ugovorena za tužitelja obveza plaćanja jednokratne naknade u visini 3,00% od iznosa kredita prilikom prvog potpisa ugovora;

II Nalaže se tuženiku, OTP BANKA d.d., Domovinskog rata 61, Split, OIB: 52508873833, da tužitelju, LIDIJA DRUŽINEC, Staklena 47, Bunjani, OIB: 42367420001, isplati iznos od **345,14 EUR** uvećano za zakonske zatezne kamate tekuće od dana 01.06.2025.g. do isplate, u visini stope sukladno čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, a koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III Nalaže se tuženiku, OTP BANKA d.d., Domovinskog rata 61, Split, OIB: 52508873833, da tužitelju, LIDIJA DRUŽINEC, Staklena 47, Bunjani, OIB: 42367420001, OIB:23202195789, na ime uglavničenih zakonskih zateznih kamata isplati iznos od **676,33 EUR**, u roku od 15 dana.

IV Nalaže se tuženiku da naknadi tužitelju prouzročeni trošak postupka 628,86 € sa zakonskim zateznim kamata od dana donošenja ove presude do isplate u visini stope sukladno čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, a koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Nije među strankama sporno da je tužiteljica 27.10.2005.g. sklopila sa tuženikom Ugovor o kreditu broj: 92486/05, kojim je tuženik tužitelju odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 18.215,00 CHF obračunatom prema kupovnom tečaju tuženika na dan korištenja kredita (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu), te da je u članku 5. predmetnog Ugovora o kreditu ugovorena je za tužitelja obveza plaćanja jednokratne naknade u visini 3,00% od iznosa kredita prilikom potpisa Ugovora (tzv. *ulazna kanada*).

2. Također je nesporno da je tuženik je tužitelju dana 02.11.2005. prilikom isplate ugovorenog iznosa kredita obračunao i naplatio naknadu u visini od 3,00% od iznosa kredita, odnosno u iznosu od **345,14 EUR (tzv. ulazna naknada)**.

3. Navedene odredbe predmetnog Ugovora o kreditu kojima je ugovorena obveza plaćanja ulazne naknade su ništetne, a što da ima za posljedicu primjenu predmetnog Ugovora o kreditu oslobođenog učinaka navedene odredbe. Tužiteljica ističe da je naplata predmetne naknade vidljiva iz potvrde o naplati iste izdane od strane tuženika te da je predmetna odredba čl. 5. nepoštena jer je riječ o odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i koja protivno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača.

4. Najprije ističe kako joj je prilikom sklapanja kreditnog odnosa tuženik ponudio tipski, unaprijed formulirani obrazac Ugovora o kreditu, kako je i uobičajeno u bankarskoj praksi potrošačkog kreditiranja te da je stoga nedvojbeno da se temeljem čl. 81. st. 2. ZZP/03 predmetna odredba čl. 5. Ugovora ima smatrati onom odredbom o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, slijedom čega je ispunjen preduvjet da se ispituje poštenost predmetne odredbe.

5. Nadalje, u odnosu na poštenost predmetne odredbe tužiteljica ističe da ista protivno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, obzirom je ugovorena bez ikakvog pokrića u stvarnim izdacima i troškovima koje tuženik navodno ima prilikom isplate kredita. Naime, tužiteljica ističe da joj tuženik prilikom sklapanja Ugovora, a i naknadno tijekom otplate kredita, uopće nije jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navodnih troškova po pojedinim stavkama, kao i visinu troškova po pojedinim stavkama, a koji troškovi tuženiku navodno nastaju prilikom isplate kredita, pa da bi takvi troškovi opravdavali naplaćivanje naknade od Korisnika kredita. Tuženik navedeno nije predočio tužiteljici očito iz razloga što posebnih i izvanrednih troškova prilikom isplate kredita tuženik niti nema, već je samo paušalno odredio da je Korisnik kredita dužan platiti naknadu u visini 3,00% od odobrenog kredita, bez navođenja bilo kakvih parametara i informacija o tome zašto je određen baš taj postotak, u čemu se temelji takva visina naknade i koja je svrha iste.

6. Tužitelj ističe da uslijed takvog postupanja tuženika uopće nije imao mogućnost da na temelju određenih parametara i konkretnih podataka predoči otegotnost i opravdanost obveze koju mu je tuženik nametnuo nepoštenom odredbom čl. 5. Ugovora, niti je stoga bio u mogućnosti da donese cjelovitu i informiranu odluku o svim aspektima kreditnog odnosa s tuženikom. Stoga je u takvim okolnostima tužiteljici putem tipskog ugovora nametnuo nepoštenu odredbu o plaćanju ulazne naknade prilikom isplate kredita, koja naknada nama pokriće u poslovnim izdacima tuženika pa u konačnici protivno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u

pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice kao potrošača. Isto tako, tužiteljica ističe da je predmetna odredba ništetna i s aspekta čl. 270. Zakona o obveznim odnosima, obzirom je, kako je prethodno opisano, za tužitelja kao ugovornu stranu koja se obvezala na plaćanja sporne naknade, ista obveza bila potpuno neodređena i neodrediva.

7. Predmetnom odredbom tuženik je obvezao tužitelja na plaćanje naknade za obradu kredita, bez da mu je prethodno, a niti naknadno jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navedenih troškova, od čega se isti sastoje, u kojem postotku tuženi tereti tužitelja odnosno zbog čega upravo taj postotak, u kojem periodu i konačnom iznosu, što navedenu obvezu tužitelja kao potrošača čini u potpunosti neodređenom i neodredivom, posljedično i nepoštenom i ništetnom, sukladno odredbi čl. 270. Zakona o obveznim odnosima.

8. Pored glavničnog iznosa jednokratne naknade koja je tužitelju naplaćena prilikom isplate kredita, tužitelj u posebnoj točki (točka 3. tužbenog zahtjeva), kao jedan glavnični iznos potražuje i iznos zakonskih zateznih kamata sa tijekom od dana 02.11.2005.g. (dan plaćanja naknade) do dana 31.05.2025.

9. Zakonske zatezne kamate obračunate na iznos jednokratne naknade od dana 02.11.2005. do dana 31.05.2025. iznose **676,33 EUR** te tužitelj obračun istih prilaže uz tužbu.

10. Tužitelj dakako na glavnični iznos od 345,14 EUR potražuje zakonske zatezne kamate od dana 01.06.2025.g. (prvi dan nakon obračuna kamata) pa do isplate jer navedeni tijek kamata nije uglavničen.

11. Zahtjevom iz tužbe predlaže utvrditi ništetnom odredbu čl. 5. Ugovora o kreditu kojom je ugovoreno plaćanje jednokratne naknade te posljedično navedenom, obvezati tuženika na isplatu iznosa 345,14 EUR sa zateznom kamatom od 01.06.2025.g. do isplate, obvezati tuženika na isplatu uglavničene zatezne kamate u iznosu **676,33 EUR** te obvezati tuženika na isplatu troškova parničnog postupka.

12. U odgovoru na tužbu tuženik podnosi prigovor protiv postavljene vrijednosti predmeta spora, sukladno čl. 40. ZPP-a. Naime, tuženik smatra kako svaki deklaratorni nenovčani zahtjev na utvrđenje ništetnosti u ovom postupku se treba smatrati kao deklaratorni preambul zahtjevu na isplatu. Stoga se VPS deklaratornog preambula ne uzima u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora, već se vrijednost predmeta spora određuje samo prema vrijednosti zahtjeva na isplatu. VPS treba odrediti prema kondemnatornom zahtjevu koji iznosi 345,14 EUR.

13. Ne osporava činjeničnu osnovu tužbenog zahtjeva, ali ne priznaje osnovanost tužbenih zahtjeva. Visinu ne osporava. Slijedom navedenog, tuženik predlaže odbiti tužbeni te obvezati tužiteljicu na isplatu troškova postupka tuženiku.

14. Tijekom postupka sud je izveo dokaz uvidom u: dopis tuženika od 3. prosinca 2024. (list 6 spisa), Ugovor o kreditu (list 8-9 spisa), obračun zakonskih zateznih kamata (list 10 spisa), te temeljem čl 8 i 219 ZPP utvrdio zahtjev osnovanim.

15. Predmet spora je zahtjev za utvrđenjem ništetnosti odredbe čl. 5 Ugovora o kreditu kojom je ugovoreno plaćanje naknade za obradu kredita te posljedično navedenom zahtjev za isplatu, a koje zahtjeve tužiteljica temelji na činjeničnim

tvrdnjama o nepoštenoj ugovornoj odredbi kojom da je povrijeđeno njeno potrošačko pravo.

16. Na ročištu 16. ožujka 2026. tuženik je učinio nespornom osnovu i visinu zahtjeva.

17. Nakon provedene glavne rasprave među stranakama nije sporno:

- da je tužiteljica platila naknadu za obradu kredita u visini (sada) 345,14 EUR.;
- 18.- da zatezne kamate obračunate na iznos 345,14 EUR za razdoblje od 02.11.2005. do 31.05.2025. iznose **676,33 EUR** ;
- da je tuženik pravni slijednik HVB Splitske banke d.d.

19. Sporno je li predmetna odredba čl. 5. Ugovora kojim je ugovorena naknada za obradu kredita ništetna i posljedično navedenom osnovanost zahtjeva za isplatu.

20. Člankom 59. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj 96/03. – dalje: ZZP/03), važećim u vrijeme zaključenja Ugovora, propisano je: "Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito (...) odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti (...).".

21. Člankom 81. ZZP/03 propisano je: (1) Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. (2) Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. (3) Činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. (4) Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

22. Dakle, na tuženiku je teret dokazivanja da je s tužiteljicom kao korisnicom kredita pojedinačno pregovarao o naknadi za obradu kredita i visini te naknade.

23. Razmatrajući sadržaj čl. 5. Ugovora o kreditu, ovaj sud je mišljenja da je navedena odredba transparenta u smislu čl. 85. ZZP/03, jer je omogućavala korisniku kredita da u trenutku sklapanja ugovora ocijeni visinu te naknade (3,00% od iznosa odobrenog kredita), ali sama činjenica da je riječ o transparentnoj odredbi ne znači ujedno da je odredba poštena.

24. Članak 84. ZZP/03 navodi da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Stoga nadzor nepoštenosti može biti ograničen u skladu s navedenim člankom 84. ZZP/03 samo ako se odredba kojom se od potrošača zahtijeva plaćanje naknade za obradu kredita odnosi na neku od dviju u tom članku navedenih kategorija. Ugovorne odredbe koje su obuhvaćene pojmom „predmet ugovora” trebaju se shvatiti kao one odredbe koje utvrđuju bitne činidbe tog ugovora koje ga kao takve određuju. Nasuprot tomu, odredbe koje su akcesornog značaja u usporedbi s onima koje

definiraju samu bit ugovornog odnosa ne mogu biti obuhvaćene tim pojmom. Točan doseg pojmova „predmet ugovora” i „cijena” u smislu članka 84. ZZP/03 ne mogu se odrediti pojmom „ukupni troškovi kredita za potrošača” pa se naknada za obradu kredita ne može smatrati bitnom činidbom ugovora o kreditu samo zato što je uključena u njegove ukupne troškove. Uzimajući u obzir prirodu predmetnog ugovora te njegov pravni i činjenični kontekst, imajući na umu da je riječ o kreditu s promjenjivom redovnom kamatnom stopom kao i činjenici da je riječ o obvezi koja se plaća prije korištenja kredita, prema pravnom shvaćanju ovog suda, nije riječ o odredbi koja utvrđuje bitnu činidbu korisnika kredita, niti je riječ o elementu ugovora o kreditu koji definira bit tog ugovornog odnosa. Osim toga, tekst članka 84. ZZP/03 treba tumačiti na način da se druga kategorija odredbi, čija se eventualno nepoštena priroda ne može ocijeniti („cijena”), odnosi samo na primjerenost predviđene cijene ili naknade i usluge ili robe koju treba zauzvat isporučiti, a razlog za to izuzimanje leži u činjenici da ne postoji nikakva tablica ili pravni kriterij koji bi mogli dati okvir i smjer provjeri te primjerenosti. Ugovorne odredbe o naknadi koju potrošač duguje davatelju kredita ili koje utječu na stvarnu cijenu koju potrošač mora potonjem platiti stoga načelno nisu obuhvaćene tom drugom kategorijom odredbi, osim u pogledu pitanja je li iznos ugovorom utanačene naknade ili cijene u skladu s uslugom koju je tuženi kreditor zauzvat pružio. Međutim, u ovom se predmetu navodna nepoštenost odredbi o naknadi za obradu i odobrenje kredita ne tiče odnosa između iznosa naknade za obradu i odobrenje kredita te zauzvat pruženih usluga. Stoga, a imajući na umu sve navedeno, odredba članka 5. Ugovora o kreditu nije izuzeta iz ocjene poštenosti.

25. U okviru te ocjene, potrebno je, u skladu s člankom 81. st. 1. ZZP/03, ispitati moguće nepoštovanje načela savjesnosti i poštenja i postojanje eventualne značajne neravnoteže na štetu potrošača. Prilikom ocjene je li sporna ugovorna odredba poštena, sud je uz primjenu članka 83. ZZP/03 uzeo u obzir narav usluge na koju se ugovor odnosi (predmet ugovora) u vrijeme kad je ugovor sklopljen, sve popratne okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora i sve ostale odredbe tog ugovora.

26. Kada je riječ o pitanju je li poštovano načelo savjesnosti i poštenja iz članka 81. stavak 1. ZZP/03, odlučno je ocijeniti bi li tuženik, pod uvjetom da je na pošten i pravedan način poslovao s korisnikom kredita, mogao razumno očekivati da bi korisnik kredita prihvatio takvu ugovornu odredbu da se o njoj pojedinačno pregovaralo.

27. Kada je riječ o ispitivanju mogućeg postojanja znatnije neravnoteže, ono se ne može ograničiti na kvantitativno ekonomsko ocjenjivanje koje se temelji na usporedbi ukupnog iznosa transakcije na koju se ugovor odnosi, s jedne strane, i troškova koji na temelju sporne odredbe terete potrošača, s druge strane (3,00%). Naime, značajna neravnoteža može proizlaziti iz same činjenice da dovoljno ozbiljno oštećuje pravni položaj u koji je, na temelju primjenjivih zakonskih odredbi, stavljen potrošač kao stranka predmetnog ugovora u obliku nametanja dodatne obveze koja nije predviđena dispozitivnim zakonskim pravilima.

28. Odredbe čl. 1065. do 1068. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj: 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 7/96, 91/96, 112/99 i 88/01 – dalje u tekstu ZOO/91) odnosno odredbe članaka 1021. do 1024. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 35/05., 41/08., 125/11., 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23 – dalje u tekstu ZOO) ne predviđaju plaćanje naknade za obradu i odobrenje kredita, a takva obveza nije predviđena niti tada važećim Zakonom o bankama. Drugim riječima, iako nije bilo zabranjeno, niti na drugi način ograničeno, ugovaranje odredbe o naknadi za obradu i odobrenje kredita, nepovoljno je utjecalo na pravni položaj korisnika kredita kao potrošača u odnosu na onaj položaj koji je bio predviđen u dispozitivnom nacionalnom pravu.

29. U skladu s člankom 59. toč. 3. ZZP/03 ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. Nije sporno da ugovor ne sadrži konkretan opis troškova niti usluga koji se plaćanjem sporne naknade naplaćuju u vrijeme sklapanja ugovora, a prema shvaćanju ovog suda ti troškovi i usluge koje se pružaju u zamjenu za spornu naknadu nisu samorazumljivi niti su troškovi takvi da se mogu razumno uključiti u naknadu za obradu i odobrenje kredita. Točno je da se razumno u troškove banke treba uključiti materijalni trošak poput uredskog materijala, informatičke opreme te korištenja energenata, međutim nije razumno zaključiti da se takvi troškovi namiruju naknadom koja ovisi o visini odobrenog kredita kad je jasno da je riječ o troškovima koji ne ovise o toj visini, jer su jednaki za sve kredite neovisno o iznosu u kojem su odobreni. Zbog toga se može zaključiti da su troškovi koji su na ovoj način prebačeni na tužitelja nerazmjerni u odnosu na visinu u kojoj su stvarno nastali.

30. Imajući na umu zakonsku obvezu tuženika iz čl. 59. toč. 3. ZZP/03 i činjenicu da nije riječ o samorazumljivim troškovima, očito je da je tuženik na korisnika kredita člankom 5. Ugovora o kreditu prenio obvezu plaćanja naknade i troškova koji ne odgovaraju stvarno pruženim uslugama ili troškovima. Ta ugovorna obvezna koja ima učinak kao da je tuženik *de facto* oslobođen obveze iz čl. 59. toč. 3. ZZP/03 (da dokazuje da su prije isplate kredita stvarno nastali troškovi i stvarno pružene usluge u visini od 3,00% njegove visine) utječe, prema shvaćanju ovog suda, na pravni položaj korisnika kredita i stvara, na njegovu štetu, značajnu neravnotežu u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, jer tuženik nije dokazao da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima.

31. Nadalje, prema čl. 142. ZOO/91 važećim u vrijeme zaključenja Ugovora, opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove.

32. Slijedom navedenoga, ovaj sud zaključuje da se o odredbama akata kreditora koji reguliraju materiju kreditiranja koji su sadržani u samom ugovoru, po prirodi stvari i ne može pojedinačno pregovarati, a što znači da se nije moglo niti pojedinačno pregovarati o spornoj odredbi Ugovora.

33. Budući da iz predmetnog Ugovora proizlazi da ga je prethodno pripremio tuženik, odnosno da se radi o tipskom ugovoru, to je očito da se o odredbama tog ugovora nije pojedinačno pregovaralo, a kako to tužiteljica i navodi u činjeničnim navodima tužbe da pojedinačno pregovaranje nije bilo moguće. S obzirom da je korisniku kredita na temelju čl. 5. Ugovora o kreditu nesporno naplaćena naknada u visini kako je to ranije navedeno, to je očito da je ista prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača korisnika kredita, a što znači da je nepoštena navedena odredba čl. 5. Ugovora o kreditu, primjenom čl. 81. st. 1. ZZP/03 te ništetna u smislu čl. 87. st. 1. ZZP/03. Pritom se dodaje da se o ništetnosti odredbe Ugovora o kreditu u situaciji kada korisniku kredita, kao potrošaču, nije omogućeno pregovaranje o spornoj naknadi te o visini iste - izjasnio i Vrhovni sud RH na sastanku predsjednika Građanskih odjela Županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda RH od 5. studenog 2020.

34. Isto tako, Direktivom 93/13 EEZ od 5. travnja 1993. određeno je da zaštita potrošača od nepoštenih ugovornih odredbi ukazuje na podređen položaj potrošača

jer nemaju mogućnost pregovaranja o općim uvjetima poslovanja banke. Prema Presudi Europskog suda pravde od 30. travnja 2014. u predmetu broj C-26/13 navodi se da članak 4. stavak 2. Direktive 93/13 (koji iz testa poštenosti isključuje odredbe koje definiraju glavni predmet ugovora i adekvatnost cijene, pod uvjetom da su izražene jasnim i razumljivim jezikom) treba tumačiti na način da ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva.

35. Korisniku kredita je trebalo na temelju jasnih i razumljivih kriterija objasniti odredbu ugovora kako bi mogao predvidjeti posljedice koje iz toga ugovora proizlazi, a što podrazumijeva i predmetnu odredbu ugovora o kojoj isti nije bio u poziciji pregovarati. S tim u vezi, radi se o znatnoj neravnoteži u pravima i obvezama između stranaka i to na štetu korisnika kredita jer načelo savjesnosti i poštenja općenito znači da svi sudionici u postupku obveznih odnosa, kao u konkretnom slučaju, dužni su međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana, vodeći pri tome računa o smislu i svrsi obveznih odnosa.

36. U vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije postojalo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade, već je stupanjem na snagu Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju (Narodne novine 1201/17) od 12. listopada 2017. propisana zabrana naplate naknade za obradu i/ili odobravanje stambenog potrošačkog kredita, koja zabrana se ne odnosi na ugovore o stambenim kreditima sklopljenim prije stupanja na snagu tog Zakona, dok su Pravilnikom o naknadama za potrošačke kredite (Narodne novine 15/14) kojim je izrijekom dopuštena naknada za obradu kredita, preciznije definirane te naknade. Međutim tuženik, koji je nesporno sastavio predmetnu ugovornu odredbu o troškovima obrade, naknade za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost u postotku od odobrenog iznosa kredita ugovorene visine naknade, što rezultira time da je ta ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice kao potrošača.

37. Nije sporno da je prilikom obrade zahtjeva i odobravanja kredita, tuženik imao određene troškove, koji se "pokrivaju" tom naknadom. Međutim, sama činjenica da je trošak obrade, naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, određena u postotku od odobrenog iznosa kredita, što znači da korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju višu naknadu, govori u prilog tome da tako ugovornom naknadom za obradu zahtjeva i odobravanje kredita nisu "pokriveni" stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanju kredita.

38. Budući da iz predmetnog Ugovora o kreditu proizlazi da ga je prethodno pripremio tuženik, odnosno da se radi o tipskom ugovoru, to je očito da se o odredbama tog ugovora nije pojedinačno pregovaralo, a niti je korisnik kredita mogao pojedinačno pregovarati.

39. Tuženik nije niti pokušao dokazati (nije predložio saslušanje svojeg zaposlenika) na temelju kojih bi se moglo utvrđivati da je korisnik kredita bio informiran o naknadi, visini naknade i svrsi takve naknade. Budući da je tuženik dakle, na ročištu 13. ožujka 2026. priznao osnovanost i visinu zahtjeva (ne priznajući zahtjev), sud kao nepotreban nije izveo dokaz predloženim saslušanjem tužiteljice.

40. Slijedom navedenoga sud zaključuje da korisnik kredita nije bio informiran na što se konkretno naknada odnosi te da o naknadi nije mogao pregovarati, zbog čega je utvrđeno da je ništetan (ništav prema terminologiji ZOO/91) članak 5. Ugovora o

kreditu kojim je ugovorena naknada 3,00% od iznosa kredita te je odlučeno kao u toč. 1. izreke.

41. Kako je odredba Ugovora o kreditu ništava, a kojom je ugovorena naknada za obradu kredita, to se ta odredba među strankama ne može primijeniti i tuženik nema pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takve ugovorne odredbe. Odnosno, na temelju čl. 210. u vezi čl. 104. ZOO/91 tuženik je dužan vratiti tužiteljici ono što je primio po osnovi koja je utvrđena ništavom.

42. Slijedom svega navedenog, a kako je nesporno da je korisnici kredita 02.11. 2005. naplaćena naknada za obradu kredita u visini 345,15 €, to je prihvaćen i zahtjev tužiteljice za isplatu tog iznosa te je odlučeno kao u toč. 2 izreke.

43. U pogledu dijela zahtjeva kojim tužiteljica traži isplatu zatezne kamate na glavnicu, izražene u nespornom apsolutnom iznosu 676,33 eura (za razdoblje 13. listopada 2005. do 30. lipnja 2025.), navodi se da je i taj zahtjev osnovan. Naime, neovisno o tome što glavnica nije plaćena tužiteljici, to istu ne sprječava tražiti isplatu uglavničene zatezne kamate. Naime, tužiteljica je obračunala zateznu kamatu na iznos glavnice 345,15 eur, za razdoblje kako je prethodno navedeno (od dana plaćanja naknade do 31. svibnja 2025.) te je izračunala da kamata iznosi ukupno 676,33 eura, koji iznos je tuženik i učinio nespornim (ročište 13. ožujka 2026.) pa je, kako tužiteljica ima pravo tražiti obračunatu zateznu kamatu izraženu u apsolutnom iznosu (uz glavni dug), s tog osnova, dosuđen tužiteljici i navedeni iznos te je odlučeno kao u toč. 3. izreke.

44. Odluka o zateznoj kamati temelji se na odredbi čl. 1115 ZOO i ista teče od dana kada je uglavničena kamata pa nadalje do plaćanja. Kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Kako je prethodno navedeno, već prilikom sklapanja samoga ugovora, tuženik je bio nepošten, budući da je kao osoba koja sklapa takav ugovor u okviru svoje djelatnosti, morao znati da je predmetna odredba Ugovora o kreditu protivna prisilnim propisima i time ništava pa je dužan platiti zateznu kamatu od dana stjecanja iste. Kako je tužiteljica zateznu kamatu na iznos plaćene naknade potraživala od 1. lipnja 2025. do isplate (za razdoblje od dana plaćanja do 31. 05.2025. istu je potraživala u apsolutnom iznosu), tako joj je ista kao osnovana i dosuđena.

45. Odluka o visini stope zatezne kamate temelji se na čl. 29. st. 2. i 8. ZOO.

46. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. u vezi čl. 151. st. 1. i. 155. ZPP. Isti je suđen tužiteljici, sastoji se od zastupanja iste po punomoćniku odvjetniku, odmjerjen je prema vrijednosti predmeta spora utvrđenim na ročištu 16. ožujka 2026. (1.021,47 €), u skladu sa odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 138/23 - dalje u tekstu Tarifa) i prema priloženom troškovniku.

47. U odnosu na troškove postupka potrebno je napomenuti da se deklaratorni zahtjevi, koji su postavljeni uz činidbu, ne uzimaju se u obzir prilikom obračuna troškova postupka (Tako i VSRH Rev 412/2021 od 28. ožujka 2023., Revr 475/08 od 27. listopada 2008. i Revr-774/05 od 13. prosinca 2005.) Pritom valja reći da se kamate obračunute u apsolutnome novčanom iznosu uzimaju (pri određivanju vrijednosti predmeta spora) u obzir ako čine glavni zahtjev (čl. 35. st. 2. ZPP). Naime, kondemnatorni zahtjev u ovoj parnici čini zahtjev za isplatu 1.021,48 €, jer je njegov

dio i kamata koju je tužiteljica obračunala u apsolutnome iznosu 676,33 eur pa tako i ta kamata predstavlja dio glavnoga zahtjeva za isplatu novčane svote (tako i VSRH u Rev-693/2024 od 19. ožujka 2025., Rev-1504/2024 od 7. svibnja 2025.).

48. Tužiteljici je tako priznat trošak za: sastav tužbe 75 bodova (tbr. 7/1 Tarife), sastav jednog podneska 75 bodova (tbr. 8/1 Tarife) i za zastupanje na ročištu 16. ožujka 2026. 75 bodova (tbr. 9/1 Tarife), uz uvećanje za 25% PDV i pristojbu na tužbu 33,18 eur i presudu 33,18 € sveukupno iznosi 628,86 eur.

49. Odluka o zateznoj kamati na trošak postupka temelji se na odredbi čl. 151. st. 3 ZPP.

U Zagrebu 27. svibanj 2026.

Sudac
Ana Ćurković Dražić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude i rješenja dopuštena je žalba nadležnom županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda u 3 istovjetna primjerka, u roku od 15 dana od objave ove presude. Ako stranka nije pristupila na ročište za objavu presude, a uredno je obaviještena o tom ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onoga dana kada je održano ročište na kojem je ova presuda objavljena. Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem je presuda objavljena, rok za žalbu od 15 dana teče od dana dostave prijepisa ove presude.

DNA:

- pun tužitelja uz rj pristojba presuda 33,18 €
- pun tuženika

Broj zapisa: **9-30888-9b473**

Kontrolni broj: **056fb-c1feb-ea72f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.